

Arrest

nr. 323 318 van 13 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 30 maart 2024 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 april 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 22 april 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 23 september 2024.

1.3. Op 3 oktober 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, A.(...) J.(...) A.(...) T.(...), heeft de Colombiaanse nationaliteit en bent geboren in Bogota. U woonde hier uw hele leven tot uw definitief vertrek uit Colombia.

Uw problemen in Colombia zijn gestart op 12 februari 2023, wanneer u een dreigbrief vond in uw woning met de boodschap dat u de bende Tren de Aragua afpersingsgeld moest betalen. Sinds 15 februari betaalde u de vijftiende en dertigste dag van de maand afpersingsgeld aan de groepering. Ze kwamen het geld steeds ophalen bij uw kraam op de straat dat u samen uitbaatte met uw toenmalige partner G.(...) C.(...) J.(...) D.(...) D.(...) (o.v. (...) – CGVS (...)).

Daarnaast werd u in maart 2023 op straat aangevallen door een vrouw. Ze krabde heel uw gezicht open en sloeg u. D.(...) werd eveneens geslagen. Nog werd u in juni 2023 ontvoerd door vier bendeleden. Zes uur lang werd u fysiek aangevallen door deze mensen, ze sloegen op uw knie en elektrocuteerden u met een taser. Omstreeks 22 uur in de avond lieten ze u weer vrij, belde u D.(...) op en ging weer naar huis. Eenmaal thuis hoorde u schoten en schuilde samen met uw ex-partner en kinderen.

Sindsdien werd uw gezin geholpen door een sociaal leider van de regio, genaamd Alex. Hij stelde zijn appartement in een andere regio, genaamd Soacha, voor jullie open. U verhuisde op 17 juni 2023 en kende sindsdien geen problemen meer.

Uw toenmalige partner D.(...) verliet als eerste Colombia op 25 september 2023, u verliet Colombia op uw beurt op 23 december 2023. U reisde naar Spanje en verbleef er tot 30 maart 2024, waarop u doorreisde naar België. Op 5 april 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. Sinds augustus 2024 heeft u geen relatie meer met D.(...), evenmin heeft u nog contact met hem.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele paspoort en identiteitskaart voor. Daarnaast legt u volgende kopieën van documenten voor: een bijlage van uw taalles Frans, een brief van een sociaal leider, een attest van de school van uw zoon, een dreigbrief, identiteitsgegevens van uw kinderen, foto's van uw gezicht en een foto van uw winkel in Colombia.

B. Motivering

U maakte geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en uw vrees voor vervolging bij terugkeer op basis van onderstaande elementen.

De verklaringen over uw vervolgingsfeiten door de groepering Tren de Aragua maken uw persoonlijke vrees ongeloofwaardig.

U laat geen enkel bewijs na dat u sinds 15 februari 2023 ongeveer tweemaandelijks afgeperst werd, noch dat u in juni 2023 ontvoerd en bedreigd werd met de dood. (CGVS, p. 7-11).

Het is vreemd dat u na ontvangst van een dreigbrief dacht dat dit om een mop ging. Daarnaast kan deze brief onmogelijk in tijd en ruimte gesitueerd worden, gezien het gaat om een kopie en de brief geen datum bevat. Eveneens zijn sommige passages van de brief niet goed leesbaar (CGVS, p.11).

Het is niet aangetoond dat het eerste incident in maart 2023, waar u aangevallen werd op straat door een vrouw, verband houdt met uw afpersingsproblemen. Enerzijds is het vreemd dat u verklaart toegenakeld te zijn in uw gezicht, maar u hiervan geen medische attesten heeft. Bovendien ging u naar huis en bleef gewoon verder werken. Anderzijds is het onlogisch dat u nooit een klacht heeft ingediend tegen deze fysieke agressie (CGVS, p.13-14).

De foto's die u indiende van uw gezicht kunnen bovenstaande genoemde feiten niet bekrachtigen. Deze foto's kunnen namelijk niet gesitueerd worden in tijd of ruimte. Evenmin toont dit het incident aan.

Het is onaannemelijk dat u ook geen klacht heeft ingediend na het tweede incident, waar u ontvoerd werd door enkele leden van Tren de Aragua. Er kan verwacht worden als iemand haar knie kapot geslagen wordt en zwaar toegenakeld is met een taser, er dringende nood is aan medische bijstand en hulp van de politie. Uw verklaring dat u niet naar een ziekenhuis ging, omdat u zich zou moeten blootstellen, is geen afdoende uitleg (CGVS, p.14-15). Bovendien legde u ook geen medische documenten neer waaruit na onderzoek achteraf blijkt dat u daadwerkelijk fysiek letsel heeft opgelopen.

Het is onlogisch dat u gedurende de hele periode het afpersingsgeld betaalde en desondanks in juni 2023 ontvoerd werd, waarbij ze u wilden vermoorden. Dat uw belagers aanvoelden dat u een gevaar werd voor hen, is een louter blote bewering. Bovendien houdt uw ontvoering in het licht van uw verklaring ervoor geen steek, aangezien u alles betaalde en hun bevelen opvolgde (CGVS, p.15).

Het is niet plausibel dat uw belagers moeite doen om u zes uur lang te ontvoeren, maar ze u nadien weer vrijlaten zonder dat er enig gevolg aan verbonden is. Gevraagd naar de reden, stelt u het niet te weten (CGVS, p.14-15).

Uit niets blijkt dat de schoten die u hoorde toen u weer thuis was, gericht waren op uw gezin en u (CGVS, p.9, 15-16).

Het is opmerkelijk dat een sociaal leider naar u kwam en hulp aanbood door zijn appartement aan u uit te lenen, terwijl uw problemen naar eigen zeggen al enige tijd aan de gang waren en u voordien nooit heeft gesproken over contact met of hulp van een sociaal leider. Dat u daarenboven bleef werken in een café nadat u verhuisde en vluchtte, toont aan dat u geen persoonlijke vervolging kent. (CGVS, p.6,9,16).

De twee documenten die u indiende als bewijs, kunnen deze appreciatie niet ombuigen. Het bevatten slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Deze zetten bovendien enkel kracht bij indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier niet het geval is.

U verbleef gedurende een periode van zes maanden in Colombia nadat de feiten zich hadden voorgedaan.

Het feit dat u sinds uw verhuis op 17 juni 2023 naar de wijk Soacha geen problemen meer kende met uw belagers en Trend de Aragua (CGVS, p.16), doet ernstige afbreuk aan uw vrees voor vervolging.

Het is onlogisch dat uw ex-partner D.(...) drie maanden vóór u Colombia verliet, terwijl u degene bent die ontvoerd was en jullie beiden dezelfde problemen zouden hebben gekend. U hiermee geconfronteerd, denkt u dat D.(...) meer risico liep omdat hij groter is en meer opvalt (CGVS, p.17). Dit excuus is geen afdoende uitleg voor het feit dat u nog enkele maanden langer in Colombia woonde - nota bene zonder verdere vervolging te kennen.

U legt geen enkel bewijs voor dat u in de periode na de ontvoering daadwerkelijk (bedreigende) berichten ontving van uw belagers en er is verder nooit iets gebeurd. Dan enerzijds uw belagers moeite zouden blijven doen om uw gezin en u te bedreigen, maar dat er verder nooit iets gebeurd is, is onlogisch (CGVS, p.16).

Uw moeder en kinderen verblijven tot op heden in Colombia zonder enige problemen. U stelt dat er geen link is met iemand in Colombia. Dit staat haaks op uw vrees voor vervolging voor uw hele gezin (CGVS, p.9,16).

Uw verklaring dat u uw zoon uit veiligheid heeft opgehaald van school na de incidenten, staat haaks op de schoolbrief die u hiervoor indiende als bewijslast. Het document wijst op geen enkele manier op deze feiten, maar is slechts een inschrijvingscertificaat van de periode van 01/02/2023 tot 10/05/2023. Dit document werd eveneens pas op 19/09/2024 opgevraagd. Hieruit blijkt dus niet dat uw kinderen gevaar lopen in Colombia (CGVS, p.6). Evenmin haalt u andere elementen aan die in hoofdte van uw kinderen een gevaar zouden vormen bij jullie terugkeer naar Colombia.

De door u overige ingediende documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie om te buigen in positieve zin.

Uw identiteitsgegevens en die van uw kinderen verwijzen louter naar jullie identiteit en nationaliteit.

De foto van een winkel kadert uw vervolgingsfeiten niet. Evenmin kan de authenticiteit ervan worden nagegaan.

De krantenartikelen gaan over de algemene situatie in uw regio en houden bijgevolg geen verband met uw asielrelaas.

Uw attest van het Centrum voor Volwassenonderwijs in Brussel toont slechts uw vrijetijdsbesteding in België aan, maar houdt geen verband met uw asielrelaas.

Tot slot heeft u pas voor het eerst de internationale beschermingsprocedure doorlopen in België en niet in Spanje, terwijl u eerst van Colombia naar Spanje reisde en er drie maanden verbleef vooraleer u doorreisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat zij die nood aanhaalt en bescherming aanvraagt zodra zij daartoe de kans heeft.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en

georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia._veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel het *“administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus werkt”*. Verzoekster meent ook dat er een appreciatiefout voorligt.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de verklaringen over de vervolgingsfeiten door de groepering Tren de Aragua maken verzoeksters persoonlijke vrees ongeloofwaardig:

(a) ze laat geen enkel bewijs zien dat zij sinds 15 februari 2023 ongeveer tweemaandelijks werd afgeperst, noch dat ze in juni 2023 werd ontvoerd en met de dood werd bedreigd;

(b) het mag verbazen dat verzoekster in eerste instantie dacht dat de dreigbrief een grap was. Bovendien bevat de dreigbrief geen datum en zijn sommige passages niet goed leesbaar;

(c) er werd niet aangetoond dat het eerste incident waarbij zij werd aangevallen op straat door een vrouw, verband houdt met haar afpersingsproblemen. Verzoekster heeft hiervan geen medische attesten neergelegd, bleef gewoon doorwerken en heeft nooit een klacht ingediend tegen deze fysieke agressie;

(d) verzoekster heeft ook geen klacht ingediend (en geen medische hulp gezocht) na het tweede incident waarbij ze werd ontvoerd en mishandeld door leden van de Tren de Aragua;

(e) het is onlogisch dat verzoekster gedurende de hele periode afpersingsgeld betaalde en hun bevelen opvolgde maar in juni 2023 toch ontvoerd werd waarbij leden van de groepering haar wilden vermoorden;

(f) het is niet plausibel dat de belagers moeite doen om haar zes uur lang te ontvoeren maar haar nadien weer vrijlaten zonder enig gevolg;

- (g) uit het niets blijkt dat de schoten die verzoekster hoorde toen ze thuis was, gericht waren op haar en haar gezin;
- (h) het is opmerkelijk dat verzoekster, ondanks nooit contact te hebben gehad met een sociaal leider, hulp aangeboden heeft gekregen. Verzoekster bleef daarenboven werken in een café, wat aantoonde dat ze geen persoonlijke vervolging kent;
- (i) de neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen;
- (ii) nadat de feiten zich hadden voorgedaan, bleef verzoekster nog gedurende zes maanden in Colombia:
- (a) verzoekster heeft na haar verhuis naar de wijk Soacha geen problemen meer gekend met haar belagers, wat afbreuk doet aan haar vrees voor vervolging;
- (b) het is onlogisch dat haar ex-partner drie maanden voor haar Colombia heeft verlaten, terwijl verzoekster degene was die ontvoerd werd en ze beiden dezelfde problemen kenden;
- (c) verzoekster legt geen bewijs voor dat ze na de ontvoering bedreigende berichten ontving en er is verder nooit iets gebeurd, wat onlogisch is nu ze haar zouden hebben blijven bedreigen;
- (d) verzoeksters moeder en kinderen verblijven tot op heden in Colombia zonder enige problemen te ervaren;
- (e) de verklaring van verzoekster dat zij haar zoon uit veiligheid heeft opgehaald van school na de incidenten, komt niet overeen met de inhoud van de neergelegde schoolbrief;
- (iii) de overige documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
- (iv) verzoekster heeft voor het eerst de internationale beschermingsprocedure doorlopen in België en niet in Spanje, waar ze drie maanden verbleef, wat afbreuk doet aan de nood aan internationale bescherming;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Colombia vermoord te worden door leden van de bende Tren de Aragua. Haar problemen zouden zijn ontstaan op 12 februari 2023, toen zij een dreigbrief in haar woning aantrof. In de brief werd haar opgedragen om afpersingsgeld te betalen. Leden van de Tren de Aragua kwamen dit geld ophalen bij het kraam dat verzoekster samen met haar toenmalige partner D. uitbaatte. In maart 2023 werden verzoekster en D. fysiek aangevallen op straat en in juni 2023 werd verzoekster ontvoerd en mishandeld, waarna zij na zes uur weer werd vrijgelaten. Als gevolg van deze gebeurtenissen kregen verzoekster en haar gezin van een sociaal leider een appartement aangeboden in Soacha, waar zij sindsdien verbleven en geen verdere incidenten meer hebben ervaren. In september 2023, drie maanden voor haar eigen vertrek uit Colombia, verliet D. het land. Verzoekster verbleef na haar vertrek uit Colombia in december 2023 drie maanden in Spanje.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Vooreerst dient te worden gewezen op verzoeksters verklaringen inzake de vervolgingsfeiten door de groepering Tren de Aragua. De commissaris-generaal heeft immers geoordeeld dat haar verklaringen hierover, haar persoonlijke vrees ongeloofwaardig hebben gemaakt. Verzoekster heeft in eerste instantie geen bewijs neergelegd dat zij sinds 15 februari 2023 tweemaandelijks werd afgeperst, noch dat zij in juni 2023 werd ontvoerd en met de dood werd bedreigd. Dat verzoekster initieel de dreigbrief als een grap aanzag, is eveneens een bevreemdend element. In de bestreden beslissing wordt verder uiteengezet dat het eerste incident in maart 2023, toen zij werd aangevallen op straat, geen verband houdt met de afpersingsproblemen. Verzoekster heeft hiervan ook geen medische attesten neergelegd, bleef gewoon doorwerken en heeft geen klacht ingediend.

In de bestreden beslissing wordt verder benadrukt dat verzoekster geen klacht heeft ingediend, noch medische hulp heeft gezocht na het tweede incident waarbij zij werd ontvoerd en zwaar werd toegetakeld.

Daarnaast wordt het als onlogisch beschouwd dat verzoekster heel de periode afpersingsgeld betaalde, maar in juni 2023 toch werd ontvoerd en mishandeld, waarbij de groepering haar zou hebben willen vermoorden, om haar nadien weer vrij te laten. Bovendien heeft verzoekster geen verklaring afgelegd over sociale leiders, wat het vreemd maakt dat zij na deze incidenten hulp aangeboden zou hebben gekregen van een sociaal leider.

Verzoekster is het in het verzoekschrift niet eens met de beoordeling van de commissaris-generaal en herhaalt haar verklaringen inzake de dreigbrief, de mondelinge dreigementen en dat de leden van de Tren de Aragua persoonlijk het geld kwamen ophalen. Daarnaast verwijst verzoekster naar algemene informatie over afpersing door onder meer Tren de Aragua in Colombia, waarmee zij de ernst van de situatie en de gangbare praktijken rondom dergelijke dreigementen probeert te onderbouwen.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich met dit betoog in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee zij dan ook geen gegronde vrees voor vervolging kan aantonen. De verwijzing naar algemene informatie is evenmin afdoende voor het weerleggen van de motieven van de bestreden beslissing nu verzoekster de aangehaalde elementen of feiten op haar persoonlijk geval dient toe te passen, *quod non in casu*.

Het verweer van verzoekster inzake het beschouwen van de dreigbrief als een grap bestaat erin dat ze dit als een taalkundige verwarring bestempelt, maar dit kan niet worden gevolgd. De conclusies in de bestreden beslissing werden immers getrokken op basis van gegevens die over de kern van verzoeksters problemen gaan en zijn niet gebaseerd op nuances die in het taalverschil eventueel verloren zouden zijn gegaan. Bovendien moeten de motieven van de bestreden beslissing als een geheel worden gelezen. Ten overvloed kan hieraan worden toegevoegd dat verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangegeven dat zij de tolk goed verstond (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 2) en dat gedurende het verloop van het persoonlijk onderhoud geen moeilijkheden of communicatieproblemen werden gemeld, noch door verzoekster of haar advocaat, noch door de tolk of de *protection officer*.

Dat verzoekster niet kan begrijpen waarom verweerder haar relaas inzake de aanval en de ontvoering als onlogisch beschouwt, kan evenmin als een dienstig verweer worden geacht. Verzoekster legt in het verzoekschrift uit dat nadat zij in juni 2023 verklaarde dat ze niet langer in staat waren om het geld te betalen, zij werden aangevallen en verzoekster vervolgens werd ontvoerd. Deze uitleg *post factum* strookt echter niet met verzoeksters eigen verklaringen, waaruit blijkt dat zij altijd het afpersingsgeld betaalde, en dat ze denkt dat ze haar meenamen omdat ze aanvoelden dat verzoekster en haar partner een gevaar begonnen te vormen, dat ze het niet meer zouden uithouden en op hun laatste adem zaten (NPO, p. 15). Ook elders uit verzoeksters verklaringen blijkt niet dat zij op een bepaald ogenblik zou hebben beslist om het afpersingsgeld niet meer te betalen.

Verder meent verzoekster dat de vervolgingsfeiten uitgaan van een criminele groep en er niet altijd een logica achter schuilt. De Raad benadrukt echter dat gelet op de medewerkingsplicht verankerd in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, van een verzoeker vereist wordt zo gedetailleerde en correct mogelijke informatie te geven over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoekster gaat met haar betoog overigens voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen. Behoudens loutere kritiek en het in vraag stellen van de bevindingen, brengt verzoekster geen concrete elementen bij die de desbetreffende pertinente en deugdelijke vaststellingen, die grondslag vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

Dat zij na de ontvoering werd vrijgelaten omdat D. het gevraagde bedrag zou hebben betaald, is louter een *post factum*-verklaring die na reflectie tot stand is gekomen en die niet verder wordt geconcretiseerd. Het betoog dat zij geen medische hulp heeft gezocht of medische documenten heeft neergelegd omdat zij zich niet wou blootstellen aan leden van de criminele groepering, vormt op zich evenmin een verschoning voor het ongeloofwaardig vervolg van deze beweerde meegemaakte incidenten.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht overwogen dat het onaannemelijk is dat ze geen klacht heeft ingediend en dat het niet inroepen van de hulp van de autoriteiten afbreuk doet aan verzoeksters persoonlijke vrees. In dit verband stelt de Raad dat volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker zou daarbij aannemelijk moeten maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is.

voor verzoekster. Zij toont immers niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat ze geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijft verzoekster in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. De verwijzing naar algemene informatie inzake corruptie, zonder dit *in concreto* aannemelijk te maken, is niet afdoende als verweer. Ook de verwijzing naar haar reeds afgelegde verklaringen waaruit blijkt dat zij geen vertrouwen heeft in de politie of bij de overheid, doen hieraan geen afbreuk.

Ten slotte betoogt verzoekster in haar verzoekschrift dat zij daadwerkelijk hulp heeft ontvangen van een sociaal leider omdat deze op de hoogte werd gesteld en hij haar goed kende. Verzoekster brengt hiermee geen nieuwe feiten of elementen aan die de kern van de beoordeling kunnen ombuigen. Verzoekster brengt inzake dit contact ook geen verdere informatie bij die haar relaas kan ondersteunen.

3.3.5.4. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gemotiveerd dat verzoekster na de feiten nog gedurende zes maanden in Colombia bleef. Verzoekster zou na haar verhuis naar de wijk Soacha ook geen problemen meer hebben gekend met haar belagers. Het is verder onlogisch dat verzoekster en haar partner dezelfde problemen hebben ervaren, dat zij werd ontvoerd maar dat hij dan toch drie maanden voor haar uit Colombia is vertrokken. Verzoekster heeft bovendien geen bewijzen voorgelegd van de bedreigende berichten na de periode van de ontvoering en gaf verder ook niet aan dat haar moeder of kinderen nog problemen hebben gekend. Tot slot werd geoordeeld dat de verklaring van verzoekster dat zij haar zoon uit veiligheid heeft opgehaald van school, niet overeenkomt met de inhoud van de neergelegde schoolbrief.

Verzoekster beperkt zich inzake de dreigende berichten nogmaals tot de verklaring dat er na de verhuis nog telefonische dreigende berichten volgden, zonder dit verder uit te leggen. De Raad stelt vast dat verzoekster hiermee deels haar reeds afgelegde verklaringen herhaalt, wat geen dienstig verweer vormt en zichzelf deels ook tegenspreekt. Zij heeft immers verklaard dat er na hun verhuis naar Soacha slechts één dreigbericht meer kwam op de telefoon van haar partner een paar dagen na de verhuis, en "*daarna niets meer, helemaal niets meer*" (NPO, p. 17). Haar uitleg in het verzoekschrift dat ze allebei dreigberichten per telefoon bleven ontvangen, strookt hier niet mee en doet bijgevolg geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt dat ze niet met haar toenmalige echtgenoot naar het buitenland kon vertrekken omwille van financiële redenen. Gezien verzoeksters verklaringen, waaruit meerdere (fysieke) directe bedreigingen blijken maar ook de ontvoering van verzoekster zelf waarbij ze haar zouden willen vermoorden (NPO, p.15), kan dit betoog niet worden aanvaard. Als er omwille van financiële redenen maar één persoon kon vertrekken, was het aannemelijker geweest dat dit de persoon was die het meest gevisieerd werd.

Verzoekster spreekt zichzelf enigszins tegen door in haar verzoekschrift te betogen dat haar kinderen en moeder niet zonder problemen in Colombia wonen omdat zij onder andere zijn moeten verhuizen maar verder stelt dat kinderen geen doelwit kunnen zijn. Bovendien heeft verzoekster reeds eerder verklaard dat haar moeder en de kinderen sinds de verhuis geen verdere problemen hebben ondervonden (NPO, p. 16). De Raad merkt ook op dat deze stelling haar persoonlijke vrees ondermijnt, aangezien, indien de groepering daadwerkelijk van plan zou zijn verzoekster te vermoorden, het waarschijnlijk zou zijn dat ook haar kinderen of moeder het doelwit zouden worden van intimidatie of dreiging, wat nu niet het geval is.

Wat betreft het schoolattest en het verweer van verzoekster, met name dat de inhoud niet over het incident gaat omdat ze daaraan geen publiciteit wilde geven, meent de Raad dat het opnieuw verwijzen naar hetzelfde stuk zonder (nieuwe) concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan te brengen, geen ander licht kan werpen op de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

3.3.5.5. Tot slot overweegt de commissaris-generaal dat verzoekster pas voor het eerst de internationale beschermingsprocedure heeft doorlopen in België en niet in Spanje, waar zij eerder drie maanden verbleef. Dit doet afbreuk aan de nood van internationale bescherming.

Volgens verzoekster heeft zij geen internationale bescherming aangevraagd in Spanje omdat zij door gebrek aan informatie geen afspraak heeft kunnen maken. Dit doet echter geen afbreuk aan het motief dat van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming, kan worden verwacht dat zij die nood aanhaalt en bescherming vraagt zodra zij daartoe de kans heeft. Verzoekster had drie maanden de tijd om hierover in Spanje informatie op te zoeken.

3.3.5.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster – behoudens de hierboven besproken documenten inzake de dreigbrief en het schoolattest – geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de andere documenten die zij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend zoals zij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

3.3.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van

de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia._veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend

conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoeksters verklaringen over haar herkomst in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', d.d. 18 april 2024, vraag 5b) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Cundinamarca en in de hoofdstad Bogota worden beoordeeld.

Het departement Cundinamarca en de grootstad Bogota blijken volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in het departement Cundinamarca en in de grootstad Bogota – waar zij verklaart van afkomstig te zijn en heel haar leven gewoond heeft (administratief dossier, 'verklaring DVZ' d.d. 13 maart 2024, vraag 5 en NPO P. 3) –, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in de regio van herkomst van verzoekster sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin werd een beoordelingsfout aangetoond.

3.3.9. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET